

C H A R L E S D I C K E N S

SCROOGE

Opowieść wigilijna

Teatr im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze

DYREKTOR NACZELNY I ARTYSTYCZNY – BOGDAN KOCA

ZASTĘPCA DYREKTORA – RYSZARD PAŁAC KIEROWNIK LITERACKI – URSZULA LIKSZTET

sezon 2009/2010

*W tej wigilijnej opowieści o duchach pozwoliłem sobie
wprowadzić ducha pewnej idei. Oby ten duch nawiedzał wasze
domy i pozostał w nich przez okragły rok!
Niech nikt nie stara się go pozbyć!
Wasz oddany przyjaciel i sługa Ch. D.*

grudzień 1843 r.

Opowieść wigilijna

(fragment)

Wizyta w Manchesterze nasunęła Dickensowi pomysł opowieści o Scroogu i duchach nocy wigilijnej. Mógł tam wypatrzeć osobnika równie obojętnego na to, co się dzieje na świecie – i co nie dotyczy jego interesów – jak obojętny był ten „stary grzesznik” – „old sinner” – Ebenezer Scroog. Z własnych dzieł mógł czerpać inspirację, z „Marcina Chuzzlewita”, bo z plejady bohaterów Pecksniff wyróżniał się hipokryzją i egoizmem, a Jonas Chuzzlewit brutalnością i chciwością.

Dickens pisał jak w transie. Zwierzył się Forsterowi, że po nocach śni o swym opowiadaniu. Nie jedną noc spędził też blakając się po ciemnych ulicach Londynu, myśląc o Scroogu i o duchach, śmiejąc się i płacząc w dziwnym podnieceniu, jakby jeszcze raz przeżywał swe dziecięce lata. A wspomnienia mogły się odezwać, kiedy w grę wchodziły duchy. W Chatham pochłaniał historie o widmach i straszylach powtarzane przez niańki i służące, które nie szczędziły emocji dzieciom, układając je do snu. W baśniowej atmosferze upływały długie wieczory zimowe; opowiadania przy kominku o niezwykłych wydarzeniach budziły grozę, ale dobrze się kończyły i odzuwało się tym większą radość. [...]

W trzydziestym drugim roku życia Karol Dickens napisał opowieść pod tytułem „A Christmas Carol in Prose” (Kolęda prozą), znaną w Polsce jako „Opowieść wigilijna”. Skończył ją w listopadzie, a wyszła w druku przed samymi świętami. Nakład wynosił sześć tysięcy egzemplarzy. Wykupiono go w ciągu jednego dnia. Wszystkie wznowienia zniknęły od razu. Dickens dostał setki listów z podziękowaniami za Kolędę. Teraz cała Anglia płakała i śmiała się, czytając o koła-

ce, w której Scrooge ujrział twarz zmarłego Marley'a, o rozmowie Scrooga ze współnikiem prześwitującym na wylot, jak przystało na ducha, o zjawach, które ukazywały się kolejno. Uciechę sprawił stary skąpiec, Ebenezer Scrooge, gdy obudził się w dzień Bożego Narodzenia już przeobrażony, jakby odmłodzony, pałający chęcią, żeby uczynić coś dobrego, niecierpliwy w nagłym dążeniu, żeby ludziom pomóc. „Merry Christmas” – wesołych świąt – radośnie rozbrzmiewało na ulicach.

Dickensowska Kolęda weszła do stałego repertuaru gwiazdkowego. Co roku czytano ją głośno, gdy świece paliły się na choince, a dzieci skończyły konsumować śliwkowy pudding i tort z siekanych słodczy, jabłek i rodzynek. Thackeray zachwycił się Kolędą, Carlyle, Jeffrey. Wpadano przy tym w euforię. Lord Jeffrey, gospodarz na przyjęciu Dickensa w Edynburgu, wystosował do niego entuzjastyczny list: „Tą małą publikacją zrobiłeś więcej dobrego, pobudziłeś więcej szlachetnych uczuć i bardziej zachęciłeś do działania na rzecz potrzebujących, niż zdołano to uzyskać ze wszystkich ambon i przy wszystkich konfesjonatach chrześcijaństwa od Bożego Narodzenia ubiegłego roku aż po dziś”.

Lord Jeffrey został chrzestnym ojcem trzeciego syna, a piątego dziecka Dickensa – Franciszka Jeffrey'a Dickensa – urodzonego 15 stycznia 1844 roku. Mimo że „Kolęda” cieszyła się niezwykle powodzeniem, autorowi przyniosła znacznie mniejszy dochód niż spodziewał się po trzech wydaniach. Zaskoczony i rozczarowany, obliczył, że wspomagając nadal rodziców i braci, i utrzymując wielki dom, nie jest w stanie podolać rosnącym wydatkom. Okazało się jednocześnie, że na „Kolędzie prozą” żerowali pokątni wydawcy, zarzucając rynek plagiatami wszelkiego rodzaju. Dickens wystąpił na drogę sądową przeciwko nieuczciwym wydawcom i wygrał proces, ale nie otrzymał odszkodowania, a poniósł dodatkowe koszty (wydawcy ogłosili bankructwo). W poszukiwaniu równowagi finansowej postanowił przenieść się z rodziną na rok do Francji lub Włoch, gdzie utrzymanie było tańsze. Tymczasem wyjechał w lutym do Birmingham i do Liverpoolu, dokąd zaproszono go na dwa wielkie zebrania: w Instytucie Politechnicznym w Birmingham i w Instytucie Mechaniki w Liverpoolu. Na obu zebraniach przewodniczył i wygłosił mowy przyjęte burzą oklasków.

[w:] Stefan Majchrowski, „Dickens. Opowieść biograficzna”,
LSW, 1973
str. 151-153

Henryk Adamek

Reżyser, absolwent Wydziału Reżyserii Dramatu krakowskiej PWST. Także autor adaptacji, scenariuszy teatralnych, librett musicali. Debiutował w 1980 roku w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie sztuką Stephena Poliakoffa „Konkurs stulecia”. Jest twórcą ponad pięćdziesięciu realizacji scenicznych w teatrach dramatycznych i muzycznych w kraju i za granicą. Najchętniej wystawia teksty uznanych dramaturgów współczesnych (Lorca, Horvath, Genet, Dürrenmatt, Gombrowicz, Mrożek, Iredyński, Schaeffer), choć nie stroni od „wielkiej klasyki” („Tragedia Macbetha”, „Wesołe niewiasty z Windsoru”, „Wieszcz Trzech Króli” Szekspira, „Parady” Potockiego, „Fantazy” Słowackiego, „Nie-Boska Komedia” Krasińskiego. Osobną sferą jego zainteresowań jest tworzenie oryginalnych przedstawień dla dzieci i młodzieży, co szczególnie widać w działalności kierowanego przez niego w latach 1995 – 2000 teatru Kandyd. Najlepszym przykładem może tu być nowatorska „Zabawna historyjka o domku-cudomku” Paula Maara, pierwszy w Polsce spektakl adresowany do dzieci autystycznych. Widzom Jeleniej Góry dał się poznać w 1995 roku jako reżyser musicalu „Cyganie z Andaluzji”, opartego na tekście Jana Potockiego, z muzyką Krzysztofa Zgraji. Wiele przedstawień Adamka prezentowanych było na rozlicznych festiwalach i przeglądach, nagradzanych i wyróżnianych.

Wojciech Jankowiak

Scenograf, absolwent PWSSP we Wrocławiu. Realizuje projekty scenograficzne w teatrach całej Polski – z równą łatwością do spektakli klasycznych jak i współczesnych. W latach 1992-1998 związany etatowo z Teatrem Polskim we Wrocławiu. Od 1974 r. współpracował z teatrem telewizyjnym, wiele projektów realizując wspólnie z Michałem Jędrzejewskim (od 1974 r.). Od lat dziewięćdziesiątych często współtworzy scenografię z Martą Hubką. Trudno wymienić wszystkie scenografie Wojciecha Jankowiaka, jest ich bowiem kilkadziesiąt: w teatrach dramatycznych, operze, operetce, teatrze telewizyjnym. Warto więc przypomnieć te jeleniogórskie: „Śniadanie” R. M. Grońskiego, „Cyganie z Andaluzji” J. Potockiego (wspólnie z M. Hubką), „Monachomachia wg Ignacego Krasickiego” (wspólnie z M. Hubką), „Kontredans” Bogdana Rudnickiego (dekoracje), „Przygody Tomka Sawyera”. Jest laureatem Złotej Maski za scenografię do „Kramu Karoliny” w Teatrze Śląskim w Katowicach (1993).

Marta Hubka

Scenografka, absolwentka wrocławskiej PWSSP. W latach 1980 – 1996 związana z Telewizją Polską we Wrocławiu, gdzie pracowała jako główny scenograf. Jest autorką wielu projektów scenografii i kostiumów do spektakli telewizyjnych, między innymi: „Wariat i zakonnica” Witkacego w reż. K. Lupy, „Zbrodnia z premedytacją” W. Gombrowicza, „Listy” i „Miriam” w reż. Romana Załuskiego, „Wariatka z Chaillot” J. Giraudoux w reż. Wojciecha Adamczyka. Zaprojektowała kostiumy do pamiętnej realizacji tego reżysera – „Wizyty Starszej Pani” z Mają Komorowską w roli głównej. Od ponad 20 lat współpracuje ze scenografem, Wojciechem Jankowiakiem, głównie jako kostiumolog. Pracuje zarówno w teatrach dramatycznych jak i operze i operetce. Zajmuje się także doradztwem w zakresie aranżacji wnętrz. W Jeleniej Górze realizowała (wspólnie z Wojciechem Jankowiakiem) następujące spektakle: „Noc Walpurgii albo kroki Komandora”, „Jerofiejewa”, „Tango”, Mrożka, „Monachomachia wg Ignacego Krasickiego”, „Świętoszek” Moliere’a, „Przygody Tomka Sawyera” M. Twaina i „Wielka woda” w reż. J. Szurmieja. Jest laureatką Złotej Maski za scenografię do „Kramu Karoliny” w Teatrze Śląskim w Katowicach (1993).

Rafał Smoleń

Kompozytor, aranżer. Absolwent Wydziału Jazzu i Muzyki Rozrywkowej Akademii Muzycznej w Katowicach (kompozycja i aranżacja). Również skrzypek jazzowy, współpracuje z wieloma znanymi zespołami jazzowymi, popowymi, folklorystycznymi (muzyka irlandzka) oraz solistami-wokalistami. W latach 2001-2007 szef chóru w Teatrze Rozrywki w Chorzowie oraz kierownik muzyczny i aranżer spektakli: „Pan Plamka i jego kot” (reż. Dariusz Miłkowski), „Rum bugi ługi” (reż. Michał Ratyński), „Bal u Wollanda” (reż. Łukasz Czuj). Z Henrykiem Adamkiem pracuje od 2004 roku, jest autorem muzyki do takich jego spektakli, jak musical „Kandyd” (Teatr Zagłębia w Sosnowcu) czy „Bardzo zwyczajna historia” (Teatr Nowy w Zabrzu).

JULIAN Hasiej

Po ukończeniu Warszawskiej Szkoły Baletowej występował w Operze Wrocławskiej, Teatrze Wielkim w Łodzi, Estradzie Śląskiej. W latach 1963 – 1966 i 1975 – 1986 był członkiem zespołu Teatru Pantomimy Henryka Tomaszewskiego. Po odejściu z zespołu pracował jako choreograf i kierownik baletu w Teatrze Rozrywki w Chorzowie. Współrealizował widowiska muzyczne w teatrach muzycznych, widowiska telewizyjne w ośrodkach w Katowicach i Krakowie. Realizował spektakle w teatrach lalkowych w Katowicach i Opolu. Jest autorem choreografii i ruchu scenicznego w wielu teatrach dramatycznych w Polsce, min. we Wrocławiu, Zielonej Górze, Legnicy, Wałbrzychu, Tarnowie. W sezonie 2008/2009 opracował ruch sceniczny do spektaklu „List” w reż. K. Pulkowskiego. W 1998 roku powołał grupę akrobatyczno-pantomimiczną OCELOT. Jako dyrektor artystyczny i choreograf przygotował pełne ekspresji i poezji widowiska tego zespołu, które prezentowane były w kraju i zagranicą, min. na poznańskim festiwalu Malta, na festiwalu w Kazimierzu Dolnym, Niemczech, Belgii, Skandynawii.

Marta Łacka

Związana z jeleniogórskim teatrem od 1980 do 2007 roku i – ponownie – od 2009 r. Absolwentka wydziału lalkarskiego PWST we Wrocławiu. Jej domeną są role charakterystyczne, ostro narysowane, ale równie dobrze czuje się w komedii czy spektaklach dla dzieci. Zagrała wiele ról, między innymi: Wrogą w „Sztucznym oddychaniu” Barańczaka w reż. J. Zembruskiego, (1981), Montecalfiego w „Macieju Korbowie i Bellatrix” Witkacego w reż. K. Lupy (1986), Lubow w „Ostatnich” Gorkiego w reż. A. Obidniak (1987), Zośkę w „Niespodziance” Rostworowskiego w reż. K. Rogoża (1988), Charlotte w „Ostatniej wieczery” Noréna w reż. E. Myśli (19889). Zagrała i zaśpiewała w wielu spektaklach muzycznych dla dzieci i dorosłych, takich jak: „Romans z wodewilu”, „Nie bójmy się uczuć”, „Kolędniczy”, „Cyganie z Andaluzji”, „Wielka woda”. W 2000 r. pod opieką Aliny Obidniak zrealizowała monodram pt. „Jasiek” A. Maleszki.

Małgorzata Osiej-Gadzina

Absolwentka wydziału lalkarskiego PWST we Wrocławiu (1990 r.). Zadebiutowała rolą Ewy w spektaklu „Brudne czyny” 18 czerwca 1989 roku w Teatrze Polskim we Wrocławiu. W latach 1990-1994 związana był z Teatrem Kalambur a następnie – z Teatrami Arka i Za Odrą – również we Wrocławiu. W Teatrze Norwida w Jeleniej Górze zadebiutowała rolą Julii w „Miarce za miarkę” Szekspira w reżyserii Krzysztofa Pankiewicza. Zagrała także Kiarę w „Ślubach panińskich” w reżyserii A. Hrydzewicza, Hankę w musicalu „Dulsk!” Adama Hanuszkiewicza, Lady Southwell w „Królowej i Szekspirze” E. Vilar w reż. P. Kruszczyńskiego i Chryzotemisa w „Elektrze” Hoffmanstahla w reż. Mai Kleczewskiej. Grała także gościnnie w Teatrze im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu (m.in. Alicję w „Czyż nie dobija się koni” w reż. M. Kleczewskiej). Jej inne role, to między innymi: Betty Dufleet („Kariera Artura Ui”), Dziewka („Kłątwa”), Amelia („Okrutne i czułe”), Lady Milford („Intryga i miłość”), Leni Riefenstahl („Sztuka dla dziecka”).

Magdalena Kępińska

Absolwentka wydziału aktorskiego PWST we Wrocławiu (1997). Zadebiutowała rolą Neriny w spektaklu „Komedia pasterska” w reżyserii Adama Hanuszkiewicza (1997) w Teatrze im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze, z którym jest związana nieprzerwanie do dziś. Zagrała tu wiele różnorodnych ról, spośród których warto wymienić: Polly w „Operze żebaczaj” V. Havla w reż. A. Kroba, Masza w „Czajce” Cechowa, w reż. Mai Kleczewskiej, Sylwia w „Opowieściach o zwyczajnym szaleństwie” P. Zelenki w reż. A. Majczaka, Dziewczyna „Kantacie na cztery skrzydła” Roberta Bruttera w reż. K. Jaworskiego, Roza w „Espresso” L. Frangione w reż. M. Bogajewskiej. Wystąpiła także w Teatrze Komedia we Wrocławiu w spektaklu „Przyjazne dusze” V. Pam, w reż. P. Okońskiego, w którym zagrała rolę Susie Cameron. W teatrze jeleniogórskim zagrała ponadto w następujących spektaklach: „Śmierć Człowieka-Wiewiórki” (Gudrun Ensslin), „Kariera Artura Ui” (Dock Daisy), „Okrutne i czułe” (CHÓR-Cathy), „Sztuka dla dziecka” (Pani z Sąsiedztwa). Zagrała także jedną z głównych ról w serialu telewizyjnym pt. „Tango z Aniołem” w 2005 r. Jest laureatką Srebrnego Kluczyka (2007) za rolę Rozy w „Espresso” Lucii Frangione.

Jacek Paruszyński

Absolwent Studia Wokalno-Aktorskiego Danuty Baduszkiej w Gdańsku. Swoją karierę zawodową rozpoczął w Teatrze Ludowym w Nowej Hucie (1984-1987), następnie pracował w OTO Kalambur we Wrocławiu (1987-1988), a od 1988 r. – nieprzerwanie w Jeleniej Górze. Zadebiutował jeszcze przed ukończeniem studiów w Teatrze Wybrzeże w Gdańsku w „Zemście” Fredry w reż. St. Hebanowskiego. W tym teatrze pracował pod kierunkiem innych wybitnych reżyserów: F. Staniewskiego, R. Majora, K. Gordona. W Nowej Hucie zagrał między innymi w „Rewizorze”, reżyserowanym przez M. Grabowskiego. W Jeleniej Górze grał wiele ról w różnorodnym repertuarze: „Igraszkach z diabłem” J. Drdy, „Poskromieniu złoŹnicy” Szekspira, „Koncercie św. Owidiusza”, Antonio Buero Valejo, „Widmach” Moniuszki, „Rewizorze” i „Ożenku” Gogola, „Gwałtu, co się dzieje” Fredry, „Audiencki” i „Wernisażu” Havla. Pod opieką Jana Różewicza przygotował monodram „Śmieszny staruszek” Tadeusza Różewicza. W 2003 r. zaprezentował (z Elżbietą Kosecką) w „Tryptyku Rzymski” K. Wojtyły. W latach 2007 – 2008 wystąpił w spektaklach: „Testosteron” (Stavros), „Kariera Artura Ui” (Ragg, Goodwill, Clark), „Kłątwa” (Dzwonnik), „Gog i magog”, „Kronika chadzka”, „Sztuka dla dziecka” (Pan Starej Daty).

Iwona Lach

W jeleniogórskim teatrze pracuje nieprzerwanie od 1982 roku. Jako aktorka – od 1990 r. Realizuje się w różnorodnym repertuarze – spośród wielu ról, które zagrała warto wspomnieć: Fiołkę w „Ożenku” Gogola (reż. S. Fiedotow), Balladynę w „Balladynie” (reż. G. Mrówczyński), Agatę w „Gwałtu, co się dzieje” Fredry (reż. A. Bubień) oraz w spektaklach minionego sezonu: „Kariera Artura Ui” (Sheet, Odrońca, O’Casey), „Kłątwa” (Matka), „Elektra” (Elektra), „Okrutne i czułe” (CHÓR-Rachel), „We are camera/ rzecz o Jazonie” (Paula), „Sztuka dla dziecka” (Matka Boska Patronka Zwycięzców, Matka Boska Patronka Seksu w Wielkim Mieście, Matka Boska Patronka Zastrzelonych, Matka Boska Patronka Więźniów, Matka Boska Patronka Gwiazd i Splendorów Politycznych i Więźniów Sumienia).

Anna Ludwicka

Absolwentka wydziału lalkarskiego PWST we Wrocławiu. Z teatrem jeleniogórskim zaczęła współpracować w 2007 roku i można ją było zobaczyć w następujących spektaklach: „Śmierć Człowieka-Wiewiórki” (Reżyser) w reż. N. Korczakowskiej, „Podróż poślubna” (Masza Rubinstein 2) – reż. I. Wedral, „Elektra” (Przodownica Chóru – Norma III) – reż. N. Korczakowska, „We are camera/ rzecz o Jazonie” (Sonja) – reż. K. Minkowski, „Intryga i miłość” (Luiza) – reż. K. Radoszyńska, „Sztuka dla dziecka” (Dziewczyna z Rezerwatu) – reż. M. Strzępka. W 2009 roku otrzymała Srebrny Kluczyk, (nagrodę przyznaną przez Kapitułę Srebrnego Kluczyka) z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru.

Jarosław Góral

Ukończył wydział aktorski PWST we Wrocławiu w 1988 r. Jeszcze jako student IV roku rozpoczął pracę w Teatrze Norwida w Jeleniej Górze, gdzie zagrał między innymi w „Biesach” Dostojewskiego w reż. Krzysztofa Rogoża. Jego pierwszy okres pracy w Jeleniej Górze trwał do 1990 r. Drugi, to lata 1993 – 1997. Zagrał wtedy kilka znaczących ról: Donata w „Koncercie świętego Owidiusza” Antonio Buero Vallejo, Chlesta w „Rewizorze” Gogola w reż. Jurija Krasowskiego, Pompejusza w „Miarce za miarkę” Szekspira w reż. Krzysztofa Pankiewicza. W 1989 r. zagrał główną rolę w ośmiuodcinkowym serialu pt. „Ballada o Januszku” u boku znakomitej rosyjskiej aktorki, Lidii Szukszyny (reż. Henryk Bielski), za którą otrzymał nagrodę Towarzystwa Miłośników Ziemi Lubuskiej. Występował też w serialach telewizyjnych: „Fala zbrodni”, „Na dobre i na złe”, „Biuro kryminalne”, „Kryminalni”.

Jacek Grondowy

W 1993 ukończył wydział lalkarski PWST we Wrocławiu. Po ukończeniu szkoły został zaangażowany do Teatru Polskiego w Szczecinie, gdzie zadebiutował rolami Wartownika/Posłańca w „Antygonie” Sofoklesa w reż. Z. Wilkońskiego, później pracował pod kierunkiem m.in. R. Majora, W. Nurkowskiego, J. Szurmieja. W szczecińskim teatrze pozostał do roku 1995, następnie rozpoczął pracę w Teatrze Nowym w Zabrzu. Grał tu głównie w spektaklach musicalowych i komediach („Skąpiec”, „Niedźwiedź”, „Oświadczenia”, „Porwanie Sabine”, „Listy śpiewające”. Od 1997 r. jest związany z Teatrem im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze. Zadebiutował tu w „Komedii pasterskiej” w reż. A. Hanuszkiewicza i zagrał w ponad 30 przedstawieniach. Warto tu wymienić role, które on sam uważa za najważniejsze w swoim dorobku: Parobek S. w „Zabawie”, Albin/Jan w „Ślubach panieńskich”, Średni rozbiitek w „Na pełnym morzu”, Zbyszko w musicalu „Dulski!”, Alfons w „Far niente”, Skapen w „Szelmostwach Skapena”, Chico w „Historii o Miłosiernej”, Tomek Sawyer w „Przygodach Tomka Sawyera”, Flote w „Czerwonych nosach”, Mateusz Lewita w „Mistrzu i Małgorzacie”, Pies Neron w „Śnie pluskwy”, Piotr w „Opowieściach o zwyrodniałym szaleństwie”, Merkucjo w „Romeo i Julii”, Witold G. w „Trans-Atlantyku”, Tytus w „Testosteronie”, Ernesto Roma w „Karierze Artura Ui”, Jolaos w „Okrutnych i czułych”. Jacek Grondowy wystąpił także w kilku filmach i popularnych serialach telewizyjnych, między innymi: „Warto kochać”, „Tango z Aniołem”, „Czeka na nas świat”, „Fala zbrodni”, „Wydział zabójstw”. Jest laureatem Srebrnego Kluczyka w plebiscycie publiczności na najpopularniejszego aktora (2006).

Andrzej Kępiński

W roku 1993 ukończył wydział lalkarski PWST we Wrocławiu. Zadebiutował rolą Greza w sztuce „Czerwone nosy” Petera Barnes’a w Teatrze Polskim w Szczecinie, z którym był związany do 1995 r. W tym samym roku przeniósł się do Teatru im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze. Zagrał tu, między innymi Hajmona w „Antygonie” Sofoklesa w reż. A. Bubienia (1995), Podkolesina w „Ożenku” Gogola w reż. A. Fiedotowa (1997), Amintasa w „Komedii pasterskiej” w reż. A. Hanuszkiewicza (1997), Gustawa w „Ślubach panieńskich” w reż. A. Hrydzewicza (1998), Orestesa w „Elektrze” Hoffmanna w reż. M. Kleczewskiej (2001), Mężczyznę kopiącego się po głowie pełnej wątpliwości w „Sztuce dla dziecka”, Rolnika w „Elektrze” w reż. N. Korczakowskiej.

Igor Kowalik

W 2006 roku ukończył PWSFTiT w Łodzi (wydział aktorski), wcześniej – Państwową Szkołę Muzyczną I i II st. we Wrocławiu w klasie saksofonu. W czasie studiów pracował pod kierunkiem wybitnych reżyserów: Jana Machulskiego, Jana Maciejewskiego, Waldemara Zawodnińskiego. Spektakl dyplomowy pt. „Paw królowej” Doroty Masłowskiej, w którym zagrał Ewę, Stanisława Retro, Małgorzatę Mosznał oraz do którego napisał muzykę, otrzymał nagrodę zespołową na XXIV Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi, brał także udział w 9 Ogólnopolskim Festiwalu Sztuki Współczesnej „Interpretacje”. Warto dodać jesz-

cze, że od roku 2007 Igor Kowalik pracował jako asystent reżysera w PWSFTiT oraz Teatrze Nowym w Łodzi, w którym zagrał między innymi: Gidiego Bazera, Obrońcę Gidiego w „Zabawach na podwórku” E. Mazya w reż. A. M. Marczewskiego oraz „Pamiętniku z Powstania Warszawskiego” M. Białoszewskiego w reż. M. Kowalskiego.

Kazimierz Krzaczkowski

W 1974 ukończył wydział aktorski Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Zadebiutował na scenie 8 września 1974 rolą Bojara Litewskiego w sztuce „Janulka, córka Fizdejki” Stanisława Ignacego Witkiewicza na deskach Teatru Współczesnego we Wrocławiu. W latach 1974 – 1975 oraz 1989 – 1994 związany był z Teatrem Współczesnym we Wrocławiu, w latach 1975 – 1977 – z Teatrem im. W. Bogusławskiego w Kaliszu, w latach 1979 – 1981 z Teatrem im. J. Kochanowskiego w Opolu, w latach 1995 – 1998 z Centrum Sztuki przy Teatrze Dramatycznym w Legnicy, zaś w latach 1977 – 1979, 1981 – 1988 oraz od 1997 roku do chwili obecnej – z Teatrem im. C. K. Norwida w Jeleniej Górze. Ma w swoim dorobku wiele ról teatralnych, filmowych i telewizyjnych, między innymi (w teatrze jeleniogórskim): Albin w „Ślubach panieńskich”, Śmigalski w „Zemście” i Orgon w „Dożywociu” Fredry, Major Kobrzycki w „Trans-Atlantyku” Gombrowicza, Ksiądz Piotr w „Dziadach”, Stary Aktor i Gaffles w „Karierze Artura Ui” Brechta, Eliskazes w „Podróży poślubnej” Sorokina, Czebutykin w „Trzech siostrach” Czechowa.

Robert Mania

Absolwent PWST we Wrocławiu. Zadebiutował w Jeleniej Górze tytułową rolą w „Śmierci Człowieka-Wieściorki” (reż. Natalia Korczakowska) 27 IX 2007 r., następne jego role, to: Günther von Nebeldorf w „Podróży poślubnej”, Dioskur w „Elektrze”, Jonathan w „Okrutnych i czułych”, John w „We are camera/ rzecz o Jazonie”, Wurm w „Intrydze i miłości”, Nie z tej Bajki w „Sztuce dla dziecka”, Tuzenbach w „Trzech siostrach”. Zagrał także Funkcjonariusza SB w spektaklu telewizyjnym „Golgota wrocławska” Piotra Kocińskiego i Krzysztofa Szwagrzyka w reżyserii Jana Komasy.

Bogusław Siwko

Z Teatrem im. Norwida jest związany od 1979 roku. Zadebiutował tu rolą Gościa w „Matce” Przybyszewskiego w reżyserii K. Lupy, zagrał też Pijaka w „Ślubie” Gombrowicza (Również w reżyserii Lupy), Jajecznice w pamiętnym „Ożenku” w reżyserii S. Fiedotowa, Senatorka w „Dziadach” w reżyserii G. Mrówczyńskiego oraz Radosta w „Ślubach panieńskich” Fredry. Ostatnie role zagrał w następujących spektaklach: „Kariera Artura Ui” (Flake, Bowl, Dullfeet), „Podróż poślubna” (Fabian von Nebeldorf), „Elektra” (Agamemnon), „Okrutne i czułe” (Generał), „We are camera/ rzecz o Jazonie” (Ernst), „Intryga i miłość” (Prezydent), „Sztuka dla dziecka” (Harold Pinter), „Trzy siostry” (Wierszynin). Bogusław Siwko współpracował również z Teatrem Cinema w Michałowicach. Wystąpił także w serialu „Fala zbrodni”.

CHARLES DICKENS

SCROOGE. Opowieść wigilijna

(A Christmas Carol in Prose, being a Ghost Story of Christmas)

Przekład Andrzej Polkowski

Scenografia WOJCIECH JANKOWIAK

Kostiumy MARTA HUBKA

Muzyka RAFAŁ SMOLEŃ

Ruch sceniczny JULIAN HASIEJ

Adaptacja i reżyseria HENRYK ADAMEK

Asystent reżysera Jacek Paruszyński

Premiera na Dużej Scenie 6 grudnia 2009 r.

Czwarta premiera sezonu 2009/2010

O B S A D A

Ebenezer Scrooge – **Jacek Grondowy**

Osoby (w kolejności pojawiania się na scenie):

Londyńska ulica

Ślepiec – Jacek Marcinów/Michał Kowal

Przechodnie – Magdalena Kępińska, Iwona Lach,

Anna Ludwicka, Marta Łącka,

Małgorzata Osiej-Gadzina, Andrzej Kępiński,

Kazimierz Krzaczkowski, Robert Mania,

Jacek Paruszyński, Bogusław Siwko

Kantor firmy Scrooge & Marley

Bob Cratchit – Jarosław Góral

Fred, siostrzeniec Scrooge'a – Igor Kowalik

Pani I – Marta Łącka

Pani II – Iwona Lach

Spotkanie z nędzarzami

Ślepiec – Jacek Marcinów/ Michał Kowal

Nędzarze – Anna Ludwicka, Małgorzata Osiej-Gadzina,

Andrzej Kępiński, Jacek Paruszyński, Bogusław Siwko

Wizyta Ducha Marleya

Duch Jakuba Marleya – Kazimierz Krzaczkowski

Duchy

Ślepiec – Jacek Marcinów/Michał Kowal

Duchy – Magdalena Kępińska, Iwona Lach,

Anna Ludwicka, Małgorzata Osiej-Gadzina, Jarosław Góral,

Andrzej Kępiński, Igor Kowalik, Robert Mania,

Bogusław Siwko

Spotkanie z Duchem Minionych Świąt Bożego Narodzenia

Duch Minionych Świąt Bożego Narodzenia

Jacek Paruszyński

Fezzwig – Bogusław Siwko

Jego Żona – Iwona Lach

Skrzypek – Jacek Marcinów/Michał Kowal

Młody Scrooge – Robert Mania

Dick – Andrzej Kępiński

Bella – Magdalena Kępińska

Uczestniczki zabawy u Fezzwiga

Anna Ludwicka, Marta Łącka

Spotkanie z Duchem Tegorocznego Bożego Narodzenia

Duch Tegorocznego Bożego Narodzenia

Bogusław Siwko

Ślepiec – Jacek Marcinów/Michał Kowal

Przechodnie – Magdalena Kępińska, Iwona Lach,

Anna Ludwicka, Marta Łącka, Małgorzata Osiej-Gadzina,

Jarosław Góral, Andrzej Kępiński, Kazimierz Krzaczkowski,

Robert Mania, Jacek Paruszyński,

Bob Cratchit – Jarosław Góral

Pani Cratchit – Małgorzata Osiej-Gadzina

Fred – Igor Kowalik

Żona Freda – Anna Ludwicka

Goście – Magdalena Kępińska, Iwona Lach,

Marta Łącka, Andrzej Kępiński

Spotkanie z Duchem Przyszłych Świąt Bożego Narodzenia

Duch Przyszłych Świąt Bożego Narodzenia

Robert Mania

Gracze giełdowi – Anna Ludwicka Andrzej Kępiński,

Jacek Paruszyński, Bogusław Siwko

Joe – Kazimierz Krzaczkowski

Praczką – Marta Łącka

Posługaczka – Iwona Lach

Grabarz – Jarosław Góral

Kobieta – Anna Ludwicka

Mężczyzna – Andrzej Kępiński

Pani Cratchit – Małgorzata Osiej-Gadzina

Bob Cratchit – Jarosław Góral

Ponownie londyńska ulica

Ślepiec – Jacek Marcinów/ Michał Kowal

Pani – Marta Łącka

Fred – Igor Kowalik

Bob Cratchit – Jarosław Góral

Przechodnie – Magdalena Kępińska,

Iwona Lach, Anna Ludwicka, Małgorzata Osiej-Gadzina,

Andrzej Kępiński, Kazimierz Krzaczkowski, Robert Mania,

Jacek Paruszyński, Bogusław Siwko

Dzieci:

Kacper Grondowy, Julia Gadzina, Mira Kępińska,

Ignasz Gadzina, Wojtek Kowal,

Aureliusz Miszczyk

Inspicjent i sufler Małgorzata Własik

spektakl bez przerwy

Kolęda

Noc nad-cho-dzi, świę-ta noc jak-że po-żą-da-na pos-pie-szaj-my

na-kryć stół o-cze-ki-wać Pa-na. Bóg o-twie-ra ser-ce swe

Sy-na nam przy-sy-ła Mi-ło-ści wszech-po-tę-żna O-byś wie-czną by-ła

ARCHIWUM

TEATRU im. CYPRYJANA NORWIDA
w JELENIEJ GÓRZE

Nr: 566

Rekwizytor – Łukasz Dudek

Brygadzysta sceny – Aleksander Datkun

Maszyniści sceny – Grzegorz Bednarowski, Michał Dudek, Tomasz Halkiewicz

Elektrycy – Łukasz Izdebski, Michał Januszkiewicz

Akustycy – Jarosław Kyrz, Konrad Sobieszczyk, Waldemar Soboń

Garderobiane – Renata Hanusz, Jadwiga Kotowska

Pracownia fryzjerska/perukarska – Małgorzata Spanier

Pracownia plastyczna – Ewa Chorańczewska

Pracownia stolarska – Daniel Datkun, Waldemar Kotowski, Adam Klin

Pracownia krawiecka/magazyn kostiumów – Elżbieta Wójcik

Zaopatrzenie/kierowca – Ryszard Lipiak

Bileter – Mirosław Faryniarz

Obsługa widowni – Małgorzata Elżbieta Grzech, Mariola Hałas

Szatnia – Maria Karpińska, Grażyna Mrugasiewicz

w p r z y g o t o w a n i u :

SZTUKMISTRZ.

Norwid o Polsce,

Norwid o Polakach,

Norwid o sztuce.

Układ tekstu i reżyseria – Alina Obidniak

Premiera na Scenie Studyjnej 30 stycznia 2010 r.

Dział Marketingu/organizacja: widowni Anna Gicala, Jowita Bednarek.

Koordynatorka pracy artystycznej/kasjerka biletowa: Bernadetta Topolewska.

Kasa biletowa czynna od wtorku do piątku w godz. 9.00-16.00

oraz na godzinę przed spektaklem

Informacje o bieżącym repertuarze teatru: www.teatrnorwida.pl

Opracowanie i redakcja programu – Urszula Likszet

Projekt i druk – Jaremen Press

www.jaremen.pl

Instytucja współfinansowana
z budżetu Miasta Jelenia Góra

